

SÈRIE 5

Exercici 1

[4 punts: 0,4 punts per cada qüestió. No hi haurà descomptes de penalització en cap cas.]

1. c
2. c
3. d
4. c
5. a
6. b
7. c
8. a
9. d
10. c

Exercici 2

[4 punts en total]

A) Anàlisi formal i estructural

1. b
2. b
3. c
4. c
5. b

B) Anàlisi estilística i contextual

Tot i que la resposta pot ser molt lliure, convindria donar 0'5 punts si identifiquen l'obra i l'autor: Concert per a piano i orquestra, Rhapsody in Blue. Autor: George Gershwin.

Pot ser correcte que en lloc de concert per a piano i orquestra consti com a estil rapsòdic, i no segueix l'estructura clàssic.

L'altre 0'5 punts s'han d'aconseguir si esmenten alguna de les següents qüestions:

- Obra composta al s. XX. L'any 1924 es pot considerar un plus. Convindria penalitzar si se la qualifica com a “romàntica”.
- La partitura vincula el jazz americà, sobre tot, amb tècniques de composició clàssica. El pes d'elements del jazz, amb cites de temes procedents de blues o de ragtime, els canvis de tempo, manipulacions rítmiques, i efectes sonors propis del jazz són destacables.
- En aquella època Paul Whiteman impulsava l'aparició d'un llenguatge essencialment americà, que va convertint-se en el que s'anomenarà el jazz simfònic. L'expressió no deixa de ser un contrasentit conceptual. Es podria fer veure també que es volia “dignificar” la música de jazz, assimilada amb els negres afroamericans, per a ser capitalitzada per les elits blanques.
- La instrumentació la va realitzar Ferde Grofé, quan la va compondre George Gershwin encara no tenia prou domini de la tècnica d'orquestració.
- Hi ha diferents versions de la instrumentació, i també de l'estructura general. Els primers enregistraments no cabien en un disc de 75 revolucions, i es solien tallar fragments.
- L'inici del clarinet va ser una invenció del clarinetista Ross Gorman, que ho va tocar com si fos una broma amb l'efecte “slide” molt propi del jazz. Gershwin li va agradar i ho va introduir en el primer enregistrament.
- L'estrena de l'obra va ser a la sala Aeolian, tot un risc i provocació. Va ser tot un èxit. Compositors com Stravinski, Milhaud, i Rachmaninoff la van considerar com una gran novetat i una de les millors obres del seu temps.
- Va obrir la porta a la influència del jazz sobre la música de creació d'autor.
- Malgrat que és estranya als principis del jazz autèntic, el seu èxit que propicià Whiteman la convertiren ràpidament en un referent, de la que sortiren versions cinematogràfiques. La casa Disney la va servir en un fragment dels seus films d'animació.

Exercici 3

[2 punts: 1 punt per cada qüestió]

1.

L'estudiant pot proposar l'explicació donada per Gould: li "resultava lamentable i depriment".

També podria argumentar que per a ell l'enregistrament era quelcom definitiu, perquè amb l'oïda no es pot enganyar al públic. En canvi, si es gesticula com sol passar a la sala de concerts, o es repeteix d'una manera anodina el mateix repertori, això significava traïr la veritat, o fer una música no propera.

Una altra resposta vàlida seria que considerava que les sales de concert estaven mortes, i que tenien un futur limitat.

No és el text, però també podria parlar del rebuig social que a partir dels anys seixantes i sobre tot entre el joves es va començar a obrir contra la música clàssica i els convencionalismes. Gould reaccionà a aquell fet social refugiant-se a l'enregistrament per diverses causes.

Si l'estudiant només recull la primera frase extreta de Gould sense més explicacions: 0,5 punts.

2.

La resposta pot ser força oberta, tant en un sentit com en un altre. Es cercarà la coherència i que emprï l'argumentació del text.

Hauria de ser evident que Gould no va encertar el pronòstic. Tot i que ell feia servir mitjans de comunicació de *Mass media*, la crisi de la indústria fonogràfica té unes dimensions que ell no podia, o no va voler, preveure. L'alumne també podria parlar sobre el canvi de paradigma en el consum musical, fent esment dels serveis de "streaming" d'avui en dia. En canvi el concert en directe està més viu que mai.

És possible que l'estudiant pugui fer alguna consideració sobre la frontera que en aquells moment s'establia entre "música culta" i les manifestacions populars. Avui en dia mantenir aquests llindars és anacrònic, o hauria de ser-ho.

El temps de pandèmia ha demostrat l'efecte contrari: les ganes a tot el món de retrobar-se en concerts en directe, en qualsevol tipus de gènere i manifestació musical.